

YAĞMUR NUR BAYAÇ
GEÇMİŞTEKİ
YARALI RUH

ulysses
yayınlari

ÖN SÖZ

Sevgili dostlarıma,
Satırlarıma ilk günden beri ulaşan okurlarıma,
Yanımda olan, beni destekleyen herkese...

Söze nasıl başlanır ya da ne denir, inanın bilmiyorum. Size bu satırları yazarken inanın heyecandan parmaklarım titriyor. Hayatta bazen bir şeyler başlar, bir şeyler sonlanır. Bazen öylesine attığınız bir adım sizi zirveye taşır fakat siz o adımı atarken bunun farkında bile olmazsınız. Ben sizlerle bir adım attım. Bundan iki yıl önce yazılarımı sizlere çeşitli platformlardan ulaştırarak küçük bir adım attım. Bu adım beni size yaklaştırdı, bana umut oldu. Yeni hayallere ve ulaşmak istediğim yepyeni hedeflere yol oldu. Attığım adım, beni hayallerimin bir adım ötesine taşıdı. Benim adımım yazmaya başlamak oldu ve hayatımda attığım en zor, bir o kadar da en güzeli kuşkusuz ki buydu...

Yazmaya başlarken en büyük gayem, içinizde bir yerlerde satırlarımı bulmanız, kendinizi keşfetmeniz ve bazı duygularınıza tercüman olabilmektir. Çünkü biliyorum ki bazen insan hislerini kolaylıkla adlandıramıyor, tanımlayamıyor. Bu kitap sizlere bir kılavuz olsun isterim. Satırlarımda kendinizden, kalbinizden, ruhunuzdan alıntılar bulmanızı; satırlarımda parmaklarınızı gezdirmenizi isterim... Çünkü dediğim gibi yazmaya başlarken en büyük gayem buydu. Duygularımı önce satırlarıma, sonra sizlere aktarmaktı... Ben başardığıma inanıyorum. Çünkü hissediyorum. Tüm kalbimle satırlarımda her birinizin içinden bir parçaya

dokunduğumu, bazı satırlarımın parmaklarınızı titrettiğini, gözlerinizi doldurduğunu hissediyorum. İşte bu yüzden ben, sizin için bir yazar değil, duygu dostu olmak istiyorum. *Duygularınızı dile getiren bir duygu dostu...*

Umarım hislerimi size en iyi şekilde yansıtabilmişimdir. Söylenecek çok söz var fakat sizi daha fazla bekletmeyeyim! Her birinize keyifli okumalar dilerim. Beni ne zamandır tanıyor, takip ediyorsunuz bilmiyorum fakat ben sizleri tanıdığıma çok memnun oldum. Umarım siz de beni, satırlarımı tanıdığınız için memnun olmuşsunuzdur.

Sevgiler...

Müzik Listesi

22- *Çağan Şengül*

Yansın- *Emre Aydın, Çağan Şengül*

Bi' Ruh- *Gözde Öney*

Sen Bilmezsin- *Dedüblüman*

Buralar Yalan- *Emre Aydın*

Pelin- *Nova Norda*

Seni Bugün Görmem Lazım- *Nazan Öncel*

Acıtır Gibi Severek- *Can Ozan*

Kömür- *Mabel Matiz*

Deli Kan- *Melike Şahin*

Her Gün Sonbahar- *Zakkum*

Uzak Gelecek- *Kahraman Deniz*

Yaralarını Ben Sarayım- *Berk Baysal*

Bize Kalsa- *Soner Avcu*

Alışmışız- *Perdenin Ardındakiler*

Sen orada yoksun- *Göksel*

Kalbine Sürgün- *Rafet El Roman*

Sarmaşık- *Mabel Matiz*

İncelikler- *Sertap Erener*

Toprak Yağmura- *Can Ozan*

Doya doya- *Kalben*

Remembrance- *Balmorhea*

Everything i wanted- *Billie Eilish*

Wildflower- *Billie Eilish*

Lovely- *Billie Eilish*

“Üç kurşun; geleceğe bir yara, geçmişe bir veda.”

GİRİŞ

12 Eylül 2010

*Genç adam, elinde alışveriş poşetleriyle yaşadığı gecekon-
dunun önünde durdu. Yumruk yaptığı eli kapıyı hafifçe döverken
kapının açılmasını, ailesine bir an önce kavuşmayı diledi. Kapı
yalnızca birkaç saniye içinde, karnı burnunda karısı tarafından
açılırken, genç kadın elinde poşetlerle ona gülümseyerek bakan
kocasına kocaman bir gülümseme sundu ve içeriye girmesi için
hafifçe geriye çekildi. Genç adam karısının yanağına dudakla-
rını bastırarak içeriye adımladıktan sonra poşetleri mutfak tez-
gâhına bıraktı, onu gülümseyerek seyreden karısına, Aysel'ine
döndü.*

“Aysel'im? Bugün nasılsın?”

*Genç kadının dudaklarındaki tebessüm mümkünmüşçesine
daha da genişlerken gülüşü kocasına da bulaştı.*

“İyiyim, Selim'im... Asıl sen nasılsın?”

*Genç adam yanaklarını sıkıntıyla şişirdi. Selim birkaç gün
önce çaycılık yaptığı holdingde şahit olmaması gereken birta-
kım konuşmalara şahit olmuştu. Selim Arsal... Şerefli bir adamdı
Selim. Kendine ait olmayan beş kuruşa el uzatmaz; alın teriyle
evine ekmek getirmek, ailesini rahata kavuşturmak için gecesini
gündüzüne katar, durmadan çalışırdı. Selim, çalıştığı holding
sahibinin bir katil olduğunu öğrendiğinde ve para için bir cana
kıydığını öğrendiğinde hiç durmamış, istifa mektubu yazmıştı.
Bugün ise o istifayı muhasebeye bırakıp kimseye bir açıklama*

bahşetmeden koşar adım uzaklaşmıştı oradan. Her şeye göz yumabilirdi Selim. Ancak haksızlığa, suça, kıyılan masum canlara asla... Karnı burnunda karısı her şeyden habersiz sıkıntıyla yanaklarını şişiren kocasını seyrederken, Selim karısının bakışları altında gülümseyerek başını salladı.

“İyiyim, bir tanem. Sen merak etme.”

Karısının gerilen vücudu gevşerken ona işten ayrıldığını nasıl söyleyeceğini henüz bilemiyordu Selim. Bir düşünce girdabına adım attığı sırada ahşap merdivenlerden gelen coşkulu ses, mutfakta tezgâha yaslı duran çifti kendine getirmişti.

“Babam gelmiş!”

Küçük Doruk, ahşap merdivenleri minik ayaklarıyla dövercesine inerek kollarını açmış, onu bekleyen babasının kollarına hızla atılmıştı. Baba oğul coşkuyla kucaklaşırken genç kadın dolu gözlerle karnını okşuyor, çok sevdiği kocasını ve biricik oğlunu seyrediyordu. Doruk, beş yaşına yeni basmıştı. İlk çocuklarıydı. Tüm imkânsızlıkları aşarak evlenip İstanbul'a taşınan Aysel ve Selim, tüm yokluklara rağmen mutlu ve sevgi dolu bir aile kurmayı başarmışlardı.

Akşam ilerlerken tüm aile kurdukları yer sofrasının çevresinde toplanmış, şen kahkahalarla önlerindeki yemekleri kaşıklamaya koyulmuşlardı. Selim tüm kalbiyle ailesinin yanındaydı ama bir yandan da şirkette olanlar kafasını kurcalıyor, omzunda bir yük yaratıyordu. Selim kurtulduğunu sansa da her şeyi duyduğunu bilen patronu, ailesiyle mutlu bir şekilde yemek yediği sırada planlarını harekete geçiriyor ve Selim belasından bir an önce kurtulup çalışmalarına tüm hızıyla devam etmek istiyordu. Ne de olsa öylesine bir çaycı parçasıydı Selim, yaşaması yalnızca fazlalıktı. Eğer Selim ölürse onunla birlikte bildikleri de yok olacak ve patronu tüm pürüzleri temizlemiş olacaktı. Böylece şirket hız kesmeden büyümeyle devam edecekti...

Gecenin ilerleyen saatlerinde minik Doruk mavi tavşanına sarılmış, koltuğa kıvrılmış uyurken Selim kumandayla kanalları karıştırıyor, Aysel ise kocası için elindeki meyveleri dilimliyordu. Her zaman olduğu gibi huzurlu ve sakin bir akşam geçiren Arsal ailesi, kapıdan gelen sesle neye uğradıklarını şaşırmişti. Onlar olmalıydı... Selim önce afallasa da sonradan durumu anlamış, oğlunu kucakladığı gibi ahşap merdivenlerden yukarıya çıkarılmış ve odasına kilitlemişti. Aşağı indiğinde bir anda kırılan kapı ve içeriye âdeta dalarcasına giren üç adam, Selim'in nabzını hızlandırmıştı. O an anlamıştı Selim. Her şeyi bildiklerini ve buraya neden geldiklerini anlamıştı. Selim, şu an aldığı nefeslerin son nefesler olduğunu anlamıştı. Patronu tehlikeliydi; parası, gücü, soyadı için değil Selim'i, kendi kardeşini bile öldürebilirdi. Zira bunu da yapmış, kardeşini de gözünü kırpmadan öldürmüştü...

O an üç kere ateş edilmişti Selim'e. İki kurşun kalbine, bir kurşun alınına olmak üzere üç kurşun yetmişti Selim'in nefesinin kesilmesine. Kapıdaki izbandut gibi üç adam, Selim'i müthiş bir soğukkanlılıkla öldürmüş, ardından hiçbir şey olmamışçasına kırdıkları kapıyı ezerek çıkıp gitmişlerdi; arkalarında bıraktıkları enkaza rağmen. Enkaz... Doğum sancılarıyla ölen kocasına haykıran bir anne, üzerine kilitlenen kapıyı küçük yumruklarıyla kırıp babasını kurtaracağına inanan beş yaşında, küçük bir erkek çocuğu... Enkaz demek yeterli miydi onları anlatmaya? Tükemmeyen gözyaşlarına, kıpkırmızı olan yumruklarına rağmen açamadığı kapının ardındaki Doruk'a ve ölen kocasının yanında doğum sancılarıyla tir tir titreyen genç kadına enkaz demek kâfi miydi? Ah, hayır, değildi! O adamlar arkalarında bir enkaz değil, bir yangın yeri bırakmışlardı. Nereden bilebilirlerdi ki küçük Doruk'un, kalbi umutla atan genç kadının ve gelmeyi iple çeken bebeğinin içinde sönmeyecek bir yangın çıkarttıklarını? Bilseleler ne değişecekti? Kötülerdi. Saf kötülerdi onlar. Kemal Hazer,

para uğruna kardeşi Harun Hazer 'i; özgürlüğü uğruna iki çocuklu Selim Arsal 'ı öldürmüş bir katildi...

1.BÖLÜM: BİR BİTİŞİN BAŞLANGICI

“Yaşadığımız her felaketin, her mutluluğun bir başlangıcı olduğu gibi bitişlerin de başlangıcı pekâlâ olurdu. Hayattaki her şey bir başlangıca gebeydi. Bitişler bile...”

Gökçe Bal Hazer

Bugüne kadar adım, kimse için bir anlam ifade edecek kadar değerli olmadı. Kimse adımlı duyduğunda gülümsemedi şimdiye kadar. Kimsenin adımlı duyunca heyecandan kalbi teklemedi. Gözleri anlamla parlamadı. Ailemin bile... Evet, ailemin. Annem misal, *adımı yalnızca uyarıları için kullanan annem...*

“Gökçe, sen kilo mu aldın?”

“Gökçe, çillerini kapatmamışsın, kızım.”

“Gökçe, sınavlarından düşük almadın, değil mi?”

“Gökçe, resim yarışmasında neden ikinci oldun?”

“Sen mükemmel olmalısın, Gökçe.”

“Soyadına layık ol, Gökçe...”

Ve daha niceleri... Alışmışlık mıydı canımı yakmayan, yoksa gösterilmeyen sevgi karşısında duymadığım özlem miydi habersizdim. Bilirsiniz, tatmadığımız bir şeyi özleyemezsiniz. Hiç varlığı olmayan bir duygunun yokluğunu hissedebilir miydiniz?

Ah! Kesinlikle hayır, hissedemezsiniz... Bir şeyin yokluğunu hissedebilmek için önce varlığıyla tanışmak gerekirdi. Ben, anemin bana verdiği söylediği kucak dolusu sevgiyle bir kez olsun tanışmamıştım.

Babam mı? O çok daha farklı tabii! Doğru düzgün bir iletişimimiz bile yoktu onunla. Daha doğrusu işi dışında herhangi biriyle iletişim kurmaya açık bir adam değildi. Onun sevgi dili; cebindeki para, limitsiz kredi kartlarıydı. Bilmediği şeydu ki sevgi parayla satın alınmazdı. Herhangi bir dükkâna girdiğinizde, “Ben bir sevgi alayım,” diyemezsiniz. *Keşke olsaydı*, diyor-du iç sesim. Keşke sevginin satıldığı bir dükkân olsaydı. İşte o zaman zengin olabilirdim. Zira gerçek zenginlik, dolu bir cepten ziyade sevgiyle doldurulmuş, sıcacık bir kalpti.

“Bal Kız, hazır mısın?”

Ve o ses... Onun sesi. Sevgili ailemin tüm sevgi yükünü sırtlanan ve bana kalbindeki sevgiyi kısıntısına kadar hissettiren biricik abim. Göktuğ... Beni kalbine saklayan, adımla gözleri parlayan abim. Her şeyin kusursuz sayıldığı hayatımın kusursuz tek detayıydı, Göktuğ Hazer. O, bana bu hayatta verilebilecek en değerli hediye-ydi. Onun varlığı benim için bir lütuftu... O, her şeyde en iyi olmamı istemezdi, her şeyde iyi hissetmemi isterdi. Zayıf olmamı önemsemez, tok olmamı önemserdi. Ağladığımda alışverişe götürmez, kollarıyla sıkıca bedenimi sarmalar ve sevgisiyle gözyaşlarımı silerdi. O cebiyle değil, kalbiyle benim tek ailemdi... Dudaklarım sesiyle, sevgiyle iki yana kıvrılırken kapıya döndü bakışlarım.

“Hazırım!”

Odamın kapısı hafifçe aralanırken Göktuğ benden farksız olan turuncu saçlarını karıştırarak içeriye adımladı ve aynanın karşısındaki bedenimin arkasına geçti. Oturduğum sandalyenin arkasında ayakta dururken aynadaki bedenlerimiz birbirine gü-

lümsüyordu. Göktuğ neredeyse benimle aynıydı. Yanaklarını kaplayan çilleri, turuncu ve kızıl arasında oyalanan saçları, sıcacık bakışları... Arkamda duran adamın benden bir farkı yoktu. Sanki evren beni yapayalnız bırakırken onu bana hediye etmişti.

“Çok güzel olmuşsun, Bal Kız... Herkes aşağıda seni bekliyor, birlikte inelim mi?”

“Bunu yapmak zorunda mıydık sahi?”

Göktuğ yanaklarını şişirerek dudaklarını hafif kabarık saçlarıma bastırdı.

“Gökçe, beni kızdırma abicim. Herkes senin için geldi ve bu, kutlanmaya değer. Sen doğmasaydın huysuz abin ne yapardı düşündün mü?”

16 Ağustos... Doğum günüm. Mutlaka kutlanılan doğum günüm! Bir gün için herkes tarafından sevgi gördüğüm yegâne gün. Annemden bile... Bugün on yedi yaşıma bastığım ilk gündü. On yedi...

On altı yıllık hayatım, babamın serveti içinde, annemin bana seçtiği arkadaşlarımla geçmişti. Geçirdiğim koskoca on altı sene...Ne yapmıştım koskoca on altı sene? Annem için alabildiğim en yüksek notları almak dışında ya da her şeyde en başarılı olmaya çalışmak dışında ne yapmıştım? Bir hiç... Evet, koca bir hiç! Kendimi on altı yıldır yalnızca annemin oynattığı bir kukla olarak görmüştüm. En başarılı her zaman ben olmalıydım. En zengin ailelerin çocuklarıyla arkadaşlık yapmaya mecburdum. Çirkin görünme, kilo alma şansım kesinlikle yoktu. Mükemmel olmak... On altı yıldır yaptığım tek şey, mükemmel olmaya çalışmaktı. Ah, kesinlikle kutlanmaya değerdi! Sonuçta mükemmel olmamı gerektiren bir yıla daha adım atmıştım, öyle değil mi?

“Hadi bakalım, güzellik. İniyoruz.”

Göktuğ’un koluna girdiğimde kendimi gülümsemeye oldukça fazla zorlamıştım. Üzerimde kırmızı, diz kapaklarımın